

Lectio III: Ο Κηφέας και η Κασσιόπη έχουν μια κόρη, την Ανδρομέδα. Η Κασσιόπη, περήφανη για την ομορφιά της, συγκρίνει τον εαυτό της με τις Νηρηίδες. Ο Ποσειδώνας θυμωμένος στέλνει στην ακτή της Αιθιοπίας ένα θαλασσινό θερίο (κήτης), που αφανίζει τους κατοίκους. Το μαντείο απαντά (έτσι) στους κατοίκους: "Στο θεό αρέσει (ο θεός ζητά) βασιλικό σφάγιο". Τότε ο Κηφέας δένει την Ανδρομέδα πάνω σ' ένα βράχο. Το κήτης κατευθύνεται προς την Ανδρομέδα. Ξαφνικά καταφθάνει πετώντας ο Περσέας με τα φτερωτά σανδάλια του· βλέπει την κόρη και θαμπώνεται από την ομορφιά της. Ο Περσέας σκοτώνει το κήτης με το δόρυ και απελευθερώνει την Ανδρομέδα. Ο Κηφέας, η Κασσιόπη και οι κάτοικοι της Αιθιοπίας χαίρονται πάρα πολύ.

Lectio V: Ο Σίλιος Ιταλικός, ο επικός ποιητής, ήταν άνδρας δοξασμένος. Τα δεκαεφτά βιβλία του για το δεύτερο Καρχηδονιακό πόλεμο είναι όμορφα. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του παρέμενε στην Καμπανία. Στα μέρη εκείνα είχε στην κατοχή του πολλά αγροκτήματα. Ο Σίλιος είχε ευαίσθητη ψυχή. Επιδίωκε (να φτάσει) τη δόξα του Βιργιλίου και περιέβαλλε (λάτρευε) το πνεύμα του με αγάπη. Τον τιμούσε όπως ο μαθητής το δάσκαλο. Το μνημείο του, που βρισκόταν στη Νεάπολη, το θεωρούσε (κάτι) σα ναό.

Lectio VI: Στην πολιτεία που τη στεριώνουν οι νόμοι οι καλοί πολίτες τηρούν τους νόμους πρόθυμα: γιατί ο νόμος είναι το θεμέλιο της ελευθερίας και η πηγή της δικαιοσύνης. Ο νους, η ψυχή, η σκέψη κι η κρίση της πολιτείας βρίσκονται στους νόμους. Όπως τα σώματά μας δεν υπάρχουν (δε στέκονται, είναι νεκρά) χωρίς την ψυχή, έτσι και η πολιτεία δε στέκεται χωρίς το νόμο. Οι άρχοντες είναι θεράποντες των νόμων, οι δικαστές είναι ερμηνευτές των νόμων και, τέλος, όλοι εμείς είμαστε υπηρέτες των νόμων· γιατί έτσι μπορούμε να είμαστε ελεύθεροι.

Lectio VII: Λόγω της έλλειψης σταριού ο Καίσαρας εγκαθιστά τις λεγεώνες του σε πολλά χειμερινά στρατόπεδα. Διατάζει τέσσερις απ' αυτές να ξεχειμωνιάσουν στη χώρα των Νερβίων και (άλλες) τρεις διατάζει να παραμείνουν στη χώρα των Βέλγων. Δίνει εντολή σε όλους τους διοικητές των λεγεώνων να μεταφέρουν στάρι στα στρατόπεδά τους. Συμβουλεύει τους στρατιώτες του με τα παρακάτω λόγια: "Πληροφορούμαι ότι οι εχθροί πλησιάζουν· οι ανιχνευτές μας αναγγέλλουν ότι οι εχθροί βρίσκονται κοντά. Πρέπει να φυλάγεστε από την ορμή των εχθρών· γιατί συνηθίζουν να (εξ)ορμούν από τους λόφους και μπορούν να κατασφάζουν τους στρατιώτες μας".

Lectio XI: Ο Αννίβας, ο Καρχηδόνιος στρατηγός, σε ηλικία 26 χρονών νίκησε στον πόλεμο (πολέμησε και νίκησε) όλα τα έθνη της Ισπανίας και κυρίευσε με τη βία το Σάγουντο. Έπειτα πέρασε με ελέφαντες πάνω από τις Άλπεις, που χωρίζουν την Ιταλία απ' τη Γαλατία. Μόλις βρέθηκε στην Ιταλία, κατατρόπωσε και εξολόθρευσε τις ρωμαϊκές στρατιές στον ποταμό Τίκινο, στον ποταμό Τρεβία, στη λίμνη Τρασιμένη και στις Κάννες. Οι Ρωμαίοι πληροφορήθηκαν έντρομοι την καταστροφή στις Κάννες. Ο Αννίβας ξέφυγε από την ενέδρα του Φαβίου Μαξίμου στην περιοχή του Φαλέρνου. Αφού συμπλήρωσε 14 χρόνια στην Ιταλία, οι Καρχηδόνιοι τον ανακάλεσαν στην Αφρική. Εκεί ο Αννίβας μάταια επιδίωξε να τελειώσει τον πόλεμο με συνθήκη. Τελικά, αγωνίστηκε με τον Πόπλιο Σκιπίωνα στη Ζάμα, αλλά τη νίκη την κέρδισαν οι Ρωμαίοι.

Lectio XIII: Ο Σουλπίκιος Γάλλος ήταν ύπαρχος του Λεύκιου Αιμίλιου Παύλου που πολεμούσε εναντίον του βασιλιά Περσέα. Μια ξάστερη νύχτα έγινε ξαφνικά έκλειψη της σελήνης· τρόμος έπιασε τις ψυχές των στρατιωτών (από αυτό) το ξαφνικό φοβερό θέαμα κι ο στρατός έχασε το ηθικό του. Τότε ο Σουλπίκιος Γάλλος πραγματεύτηκε (σε ομιλία του) τη φύση του ουρανού και τη στάση και τις κινήσεις των άστρων και της σελήνης και μ' αυτόν τον τρόπο έστειλε το στρατό στη μάχη με αναπτρωμένο ηθικό. Έτσι, τα "ελευθέρια μαθήματα" του Γάλλου άνοιξαν το δρόμο για τη λαμπρή εκείνη νίκη του Αιμιλίου Παύλου. Επειδή αυτός κατανίκησε το φόβο του ρωμαϊκού στρατού, ο στρατηγός μπόρεσε να νικήσει τους εχθρούς.

Lectio XIV: Μετά τη ναυμαχία του Ακτίου ο Κάσσιος από την Πάρμα, που είχε υπηρετήσει στο στρατό του Μάρκου Αντωνίου, κατέφυγε στην Αθήνα. Εκεί, πριν καλά-καλά παραδώσει στον ύπνο την ταραγμένη του ψυχή, του εμφανίστηκε ξαφνικά μια φρικτή μορφή. Νόμισε πως ερχόταν προς το μέρος του ένας άνθρωπος με πελώριο ανάστημα και βρώμικη όψη, όμοιος με είδωλο νεκρού. Μόλις τον είδε ο Κάσσιος, τον έπιασε φόβος και θέλησε να πληροφορηθεί τ' όνομά του. Εκείνος απάντησε πως ήταν ο Πλούτωνας (ο Χάροντας). Τότε τρόμος συντάραξε τον Κάσσιο και τον ξύπνησε (σήκωσε από τον ύπνο του). Ο Κάσσιος φώναζε τους δούλους του και τους ρώτησε γι' αυτόν τον άνθρωπο. Εκείνοι (όμως) δεν είχαν δει κανέναν. Ο Κάσσιος ξανακοιμήθηκε (παραδόθηκε ξανά στον ύπνο) κι ονειρεύτηκε την ίδια μορφή. Λίγες μέρες αργότερα τα ίδια τα πράγματα επιβεβαίωσαν την αξιοπιστία του ονείρου: ο Οκταβιανός δηλαδή του επέβαλε την ποινή του θανάτου.

Lectio XV: Όλη η ζωή των Γερμανών περιορίζεται στο κυνήγι και στις στρατιωτικές ασχολίες (στη σπουδή των στρατιωτικών πραγμάτων). Οι Γερμανοί δεν ασχολούνται με τη γεωργία, αλλά τρέφονται με γάλα, τυρί και κρέας. Αν και ζουν σε περιοχές φοβερά παγωμένες, φορούν μόνο δέρματα και πλένονται στα ποτάμια. Όταν η χώρα τους κάνει πόλεμο, εκλέγουν άρχοντες με εξουσία ζωής και θανάτου. Στις ιππομαχίες συχνά πηδάνε από τ' άλογα τους και πολεμούν πεζοί: η χρήση της σέλας θεωρείται ντροπή και μαλθακότητα. Δεν επιτρέπουν στους εμπόρους να φέρουν κρασί στη χώρα τους, γιατί εξαιτίας του, όπως πιστεύουν, οι άντρες γίνονται μαλθακοί και εκθηλώνονται.

Lectio XX: Σε ηλικία πενήντα χρονών ο Κλαύδιος έγινε αυτοκράτορας χάρη σ' ένα παράδοξο και τυχαίο γεγονός. Όταν οι δολοφόνοι του Καλιγούλα τον έδιωξαν (από το Παλάτι), αποσύρθηκε σε μια θερινή κατοικία, που ονομάζεται Ερμαίο. Λίγο αργότερα, τρομοκρατημένος από τα νέα της σφαγής, σύρθηκε προς το λιακωτό που ήταν πολύ κοντά του και κρύφτηκε ανάμεσα στα παραπετάσματα που κρεμόντουσαν στην πόρτα. Ένας στρατιώτης που έτρεχε πέρα δώθε πρόσεξε τα πόδια του· τον αναγνώρισε που κρύβονταν· τον τράβηξε έξω και τον προσαγόρευσε αυτοκράτορα. Από κει τον οδήγησε στους συντρόφους του. Αυτοί τον μετέφεραν στο στρατόπεδό τους σκυθρωπό και περιδεή, ενώ το πλήθος που τον συναντούσε τον λυπόταν σα να επρόκειτο να πεθάνει (σα να πήγαινε στο θάνατο, σα να ήταν μελλοθάνατος). Την άλλη μέρα ο Κλαύδιος ανακηρύχθηκε αυτοκράτορας.